

Notat

17. maj 2013
J.nr. 13-0164755

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Skatteudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-53/13 Strojírny Prostějov, a.s. mod Odvolací finanční ředitelství

1. Indledning

Regionalretten i Ostrava i Den Tjekkiske Republik har den 30. januar 2013 forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål om, hvorvidt artikel 56 og 57 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) er til hinder for nationale regler, der pålægger en virksomhed, der har fået stillet arbejdstagere til rådighed af en virksomhed med hjemsted i en anden medlemsstat (leverandøren), at indeholde og betale indkomstskat for disse arbejdstagere, mens leverandøren har denne pligt, hvis leverandøren har hjemsted i Den Tjekkiske Republik.

Sagens faktiske omstændigheder og juridiske problemstilling

Sagen angår en tjekkisk virksomhed, der har fået stillet vikarer til rådighed af et vikarbureau med hjemsted i en anden medlemsstat, som har drevet virksomhed gennem en filial i Den Tjekkiske Republik.

Efter den forelæggende rets opfattelse udgør den tjekkiske lovgivning en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser efter TEUF artikel 56 og 57, da reglernes praktiske virkning er, at en tjekkisk virksomhed, der får stillet arbejdstagere til rådighed af en ikke-hjemmehørende arbejdsgiver, skal indeholde og betale indkomstskat for arbejdstagerne. Derimod pålægger tjekkisk lovgivning i andre tilfælde, hvor en tjekkisk arbejdsgiver stiller ansatte til rådighed for en tjekkisk virksomhed, den tjekkiske arbejdsgiver pligten til at indeholde og betale den ansattes skat.

2. Den danske regerings interesse i sagen

Regeringen ønsker at afgive indlæg i sagen, da den danske skattelovgivning indeholder regler, der pålægger en dansk virksomhed at indeholde og betale skat af lønnen til de udenlandske arbejdstagere, som virksomheden har fået stillet til

rådighed af en ikke-hjemmehørende arbejdsgiver, der ikke har fast driftssted i Danmark, når arbejdet udgør en integreret del af virksomheden og udøves her i landet. Hvis den danske virksomhed i stedet har fået stillet arbejdstagere til rådighed af en dansk arbejdsgiver, påhviler pligten til at indeholde og betale skat af lønnen derimod den danske arbejdsgiver, der stiller arbejdstagerne til rådighed.

Sagen har derfor principiel betydning for Danmark, da sagens afgørelse kan få betydning for, om de danske regler vedrørende indeholdelse af kildeskat i forbindelse med arbejdsudleje kan opretholdes.

3. Skatteministeriets retlige stillingtagen til sagen

Skatteministeriet finder overordnet ikke, at TEUF artikel 56 og 57 om den frie udveksling af tjenesteydelser er til hinder for nationale regler om indeholdelse af kildeskat i forbindelse med arbejdsudleje.

Dette begrundes med, at de omtalte regler ikke udgør en forskelsbehandling af objektivt sammenlignelige situationer eller en restriktion af den frie udveksling af tjenesteydelser. Hvis EU-Domstolen måtte finde, at de beskrevne regler udgør en forskelsbehandling eller en restriktion, er det Skatteministeriets opfattelse, at forskelsbehandlingen og/eller restriktionen er retfærdiggjort af tvingende almene hensyn, og ikke går videre end nødvendigt med henblik på at sikre dette hensyn.

3.1. Ikke sammenlignelige situationer

Skatteministeriet finder, at de forskellige betingelser for skatteopkrævning fra henholdsvis hjemmehørende og ikke-hjemmehørende tjenesteydere i forbindelse med arbejdsudleje udgør en objektiv forskel, og at der derfor ikke er tale om forskelsbehandling af sammenlignelige situationer. EU-Domstolen har tidligere tiltrådt et sådant synspunkt i sagen C-282/07, *Truck Center SA*, præmis 39-43 og 46-48, om kildeskat af rentebetalinger til ikke-hjemmehørende tjenesteydere.

3.2. Ingen restriktion

Skatteministeriet finder endvidere ikke, at de danske regler om kildeskat i forbindelse med arbejdsudleje udgør en restriktion af den frie udveksling af tjenesteydelser, da kildeskatten af lønnen til de arbejdsudlejede personer ikke er højere end indkomstskatten af lønnen efter danske regler. Reglerne om kildeskat ved arbejdsudleje indebærer desuden ikke en fordel for den hjemmehørende tjenesteyder i forhold til den ikke-hjemmehørende tjenesteyder, da den del af vederlaget, der udgør lønnen til den hjemmehørende tjenesteyders ansatte, i stedet for kildeskat bliver pålagt indkomstskat. EU-domstolen har med lignende begrundelse i sag C-

282/07, Truck Center SA, præmis 50 og 51, fundet, at regler om indeholdelse af kildeskat af rentebetalinger ikke udgjorde en restriktion.

3.3. Retfærdiggjort af tvingende almene hensyn

Hvis EU-Domstolen alligevel måtte finde, at der er tale om en forskelsbehandling af objektivt sammenlignelige situationer, eller at der foreligger en restriktion af den frie udveksling af tjenesteydelser, er det Skatteministeriets opfattelse, at dette er retfærdiggjort af tvingende almene hensyn.

EU-Domstolen har bl.a. i sagen C-290/04, Scorpio Konzertproduktion GmbH, anerkendt effektiv inddrivelse af indkomstskat som et tvingende alment hensyn, der kan begrunde en restriktion af den frie udveksling af tjenesteydelser. I sagen, der vedrørte regler, der pålagde en hjemmehørende koncertorganisator at indeholde kildeskat af vederlag til en ikke-hjemmehørende musiker, udtalte EU-Domstolen, jf. præmis 36, at den anså skatteindeholdelsesproceduren og den dertil knyttede pligtordning som et lovligt og hensigtsmæssigt middel til at sikre den skattemæssige behandling af indkomst for en person, som er bosiddende uden for beskatningsstaten, og til at undgå, at de pågældende indtægter unddrages beskatning i såvel bopælsstaten som i den stat, hvor tjenesteydelserne leveres.

Tilsvarende finder Skatteministeriet, at regler, der pålægger en hjemmehørende arbejdsgiver at indeholde kildeskat af lønindkomst ved arbejdsudleje, kan begrundes i hensynet til effektiv inddrivelse af indkomstskat, ligesom reglerne om kildeskat udgør et egnet middel til at sikre en effektiv inddrivelse af skyldig skat.

3.4. Reglerne går ikke videre end nødvendigt

Herudover finder Skatteministeriet, at nationale regler om indeholdelse af kildeskat i forbindelse med arbejdsudleje ikke går videre end nødvendigt, jf. også præmis 52 i sag C-498/10, X NV, om regler om kildeskat af vederlag til ikke-hjemmehørende tjenesteydere for to sportsarrangementer, hvor EU-Domstolen fandt, at regler om direkte opkrævning af skat hos den ikke-hjemmehørende tjenesteyder ikke ubetinget udgør et mindre indgribende foranstaltning end kildebeskatning.

Både sag C-498/10, X NV, og den foreliggende sag om arbejdsudleje vedrører regler om indeholdelse af kildeskat på grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser, der er indført med det formål at sikre effektiv skatteinddrivelse. I begge situationer er reglerne nødvendige, fordi medlemsstaten er kildestat i forhold til de ikke-hjemmehørende tjenesteydere, og derfor ikke blot kan fastlægge og inddrive skattefordringerne hos den skattepligtige, men er afhængig af samarbejdet med skattemyndighederne i den stat, hvor den udenlandske tjenesteyder er hjemmehørende.

Selv om direktiv 76/308 EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger, som ændret ved Rådets direktiv 2001/44/EF af 15. juni 2001, har forbedret samarbejdet som følge af, at der er sket en tilnærmelse af de nationale bestemmelser på skatteområdet, anerkendte EU-Domstolen i sag C-498/10, X NV, jf. præmis 47, at direktivet ikke kan erstatte reglerne om indeholdelse af kildeskat som en enkel og effektiv skatteopkrævningsmetode.

På samme måde finder Skatteministeriet ikke, at direktivet i tilfælde af arbejdsudleje kan erstatte reglerne om indeholdelse af kildeskat som en enkel og effektiv skatteopkrævningsmetode. Hertil kommer, at alternativet til regler om kildeskat i forbindelse med arbejdsudleje ikke ubetinget udgør en mindre indgribende foranstaltning end kildebeskatning, da der er risiko for, at de medfører større administrative byrder for både tjenesteydelsesmodtager og den ikke-hjemmehørende tjenesteyder. Dette indgik også i EU-Domstolens begrundelse i C-498/10, X NV, jf. præmis 49-50.